

Openbaring - deel 2: "Luister naar Hem" (Mc 9,2-13)

Toen Koen mij benaderde om te vragen of ik vandaag de toespraak wilde houden, had hij het over zoiets als oude woorden afstoffen... of hertalen... of nieuw belichten... Ik word dus verondersteld dit vandaag te doen met het woordje OPENBARING.

In de institutionele kerktaal ziet men openbaring als van buitenaf of bovenaf vertellen hoe de dingen in mekaar steken. De Openbaring is wat God zou te kennen hebben gegeven bij middel van de joodse Bijbel, plus wat men in de loop van de eeuwen in de Kerk daaruit heeft afgeleid. Want de officiële Kerk spreekt van het "depositum fidei" dat van die Openbaring komt. Toen ik mijn licentiaat in theologie wilde halen in Rome, moesten wij 100 stellingen kunnen bewijzen uit Schrift en Traditie en van elk van die stellingen kunnen zeggen tot in welke graad die "geopenbaard" was. Dat was dan bij ons "De" Openbaring. Alsof er niets gebeurd was in andere religieuze tradities. En men zei ook: de Openbaring werd afgesloten met de dood van de laatste evangelist, het laatste geschrift van het Nieuwe Testament! Alsof voor de rest van de geschiedenis het goddelijke zich niet verder zou hebben kunnen uiten!

OPENBARING

Als ik nu dat woord bekijk, zie ik daar 2 woordjes in. Wat ik nu ga zeggen is etymologisch wel niet helemaal juist, maar het spreekt me aan:

- 'open': iets opent zich wat eerder gesloten leek. Wat ik niet eerder heb gezien of nog niet heb herkend. Nu komt het naar buiten, in het opene. Het is er al, maar nu komt het naar buiten...
- 'baring': er wordt iets gebaard, iets geboren: niet een intellectuele stelling, maar iets transformerends. Iets dat aan me gebeurt. Hier wordt in mij iets tot leven gewekt.

De Schriftlezing van zonet, de Tabor ervaring, illustreert dat heel duidelijk:

- er wordt niets van buitenaf verduidelijkt, geen uitleg gegeven. Ja, er wordt wel gezegd: "luister naar hem", maar dat is geen uitleg; dat is gewoon een conclusie die getrokken wordt uit het gebeuren: stelt u open voor wat die Jezus zal zeggen en doen.
- er vindt wel een uitstraling plaats: de aura van Jezus wordt zichtbaar; zijn innerlijke heerlijkheid schittert. Het fascineert de leerlingen. Het werkt op hen in. "Oh, hoe goed is het hier te zijn!", roepen ze uit.

Ik veronderstel dat we allemaal weten dat ieder mens, dat ieder van ons een onzichtbaar lichtlichaam heeft dat ons fysisch lichaam omgeeft: onze aura.

Ik heb een aura die wat je van me ziet omringt. Gij kunt die niet zien. Ik heb die persoonlijk wel gezien op een computer bij een biometrist. Een zachtgekleurde straling is het. Het was ontroerend dat te mogen zien; het gaf me een diep gevoel van vreugde... Ik ben niet alleen een hoop cellen, ik ben ook een wezen van licht.

Dat is ook het geval bij u!

Dus, telkens ik u ontmoet, raakt mijn aura uw aura: een wisselwerking grijpt plaats. Wij zijn een straling voor elkaar, letterlijk.

Hoe meer ik dus een innerlijke kwaliteit van leven in me draag, hoe sterker ik in de liefde geworteld ben, hoe weldoender mijn inwerking op u zal zijn.

Hetzelfde geldt van u op mij. Iets van binnenin u openbaart zich aan mij: het straalt op me en doet iets aan me.

Dat hebben wij toch al vaak ervaren, ook al hebt gij het waarschijnlijk niet zo uitgelegd gehoord.

We hebben allemaal bepaalde mensen ontmoet van wie iets uitging; bij wie het goed was te zijn, wier onzichtbare uitstraling iets aan ons deed. Omdat ze binnenin goed waren.

Zo werkt het goddelijke op ons in, via elkaar! In het lied dat we straks zullen zingen, staat er: “Ach, wij die God willen zien, wij zien het gezicht dat ons aankijkt te ongelegen tijd”.

Inderdaad: als ik graag God wil zien, krijg ik toch alleen maar mensengezichten te zien. Dààr moet de openbaring van het goddelijke plaatsvinden. En die zal plaatsvinden in de mate dat wij leven vanuit een innerlijke heerlijkheid, een kwaliteit van godverbondenheid, van liefde. Die geeft ons een uitstraling.. Een weldoende, een transformerende uitstraling. Zo zijn de eerste volgelingen van Jezus met het goddelijke in contact gekomen, langs de uitstraling die van Jezus uitging. Op dezelfde wijze, als gij mij, vanuit uw innerlijke god-geladenheid of Christus-verbondenheid tegemoet treedt, me aanspreekt, iets voor me doet, dan krijg ik een godservaring.

Heel het evangelie illustreert dat: de mensen waren gefascineerd, aangezogen door Jezus. Er ging een kracht van hem uit (zie de evangelie passage over de zieke vrouw die hem trachtte aan te raken). Op die wijze was hij Godsopenbaring. Hij heeft geen theorieën vertelt. Hij heeft God uitgestraald. Telkens als ik hem bekijk en beluister, me aan zijn radiatie blootstel, gebeurt ook iets aan mij. Maar dan ook: hoe meer gij en ik goddelijk opgeladen zijn, hoe beter we God zullen uitstralen; hoe meer we Godsopenbaring zullen zijn voor elkaar. En dat is voornamer dan alle leerstellingen over God. Wortel u diep in Christus – daarvoor zijn we hier weer samen. Dan zult gij vanzelf godsopenbaring zijn.

Marcel Neels

De Lier – 15 januari 2012